

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Sentința nr.181

Dosar nr.5170/1/2011

Ședința publică din 13 februarie 2012

Completul compus din:

Rodica Cosma	- Președinte
Ioana Alina Ilie	- Judecător
Florentina Dragomir	- Judecător

Magistrat asistent : Mihaela Mustață

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror – Iuliana Bănescu

-(„)-

S-a luat în examinare plângerea formulată de petiționarul Roșea Ioan împotriva rezoluției nr. 175/P/2008 din 17.06.2008 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție -Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit petiționarul și intimații Iliescu Ion, Măgureanu Virgil, Stănculescu Victor Atanase, aflat în stare de arest, Dobrinoiu Vasile, Diamandescu Corneliu, Peter Petre, Dumitrescu Emil și Chițac Mihai - decedat.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, care a învederat că petiționarul a depus un memoriu, solicitând, de asemenea, lăsarea cauzei la ultima strigare, existând posibilitatea să nu ajungă la instanță din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile.

Față de această situație, Înalta Curte a lăsat cauza la a doua strigare.

Între timp, s-a prezentat apărătorul ales al intimatului Iliescu Ion, avocat Ion Neagu, care a solicitat acordarea unui nou termen de judecată față de cererea depusă de petiționar și de lipsa intimatului arestat Stănculescu Victor Atanase.

Înalta Curte a învederat domnului avocat că la dosar există numai o cerere din partea petiționarului de lăsare a cauzei la ultima strigare, iar prezența intimaților în cauză nu este obligatorie, procedura de citare cu aceștia fiind legal îndeplinită și, pe de altă parte, având în vedere data înregistrării dosarului pe rolul instanței, a apreciat că nu se impune amânarea judecării cauzei, lăsând dosarul la ordine.

Cu prilejul reluării cauzei, la apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit petiționarul și intimații Iliescu Ion, Măgureanu Virgil, Stănculescu Victor Atanase, aflat în stare de arest, Dobrinoiu Vasile, Diamandescu Corneliu, Peter Petre, Dumitrescu Emil și Chițac Mihai - decedat.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul asistent a învederat că la dosar a fost depus un referat medical de la Penitenciarul Spital București Jilava din care rezultă că intimatul Stănculescu Victor Atanase se află internat și nu poate fi prezentat în instanță la acest termen de judecată, precum și o cerere scrisă din partea domnului avocat Ion Neagu, de amânare a judecării cauzei pentru considerentele anterior expuse oral în fața instanței de judecată.

Înalta Curte, în temeiul art. 302 alin.2 raportat la art. 278 alin.4 Cod procedură penală, a respins cererea de amânare formulată de apărătorul ales al intimatului Iliescu Ion, avocat Ion Neagu, în cauză nefiind obligatorie prezența părților și, constatând că nu mai sunt alte chestiuni prealabile, în temeiul art. 278/1 alin. 6 Cod procedură penală, a acordat cuvântul la dezbateri.

Reprezentantul parchetului a arătat că Înalta Curte s-a mai pronunțat cu privire la rezoluția atacată, prin sentința penală nr.37 din 18 ianuarie 2010 în dosarul nr.7440/1/2009 în sensul respingerii ca nefondată, iar petiționarul nu a invocat împrejurări noi. A apreciat că plângerea este admisibilă, pe fond solicitând respingerea acesteia, ca nefondată, rezoluția procurorului fiind temeinică și legală.

C U R T E A

Asupra plângerii penale de față,

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin rezoluția nr.175/P/2008 din 17 iunie 2009 dată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția de urmărire

penală și criminalistică s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art.249 Cod procedură penală raportat la art.243 Cod procedură penală , art.11 pct.1 lit.b și c Cod procedură penală, art.10 lit.a,b,d și g Cod procedură penală, art.228 alin.6 Cod procedură penală, raportat la art.10 lit.a,b,d și g Cod procedură penală, scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților:

- **ILIESCU ION**, fiul lui Alexandru și Maria, născut la 3.03.1930, în Oltenița, județul Călărași, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.356 Cod penal (întrucât lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), art.357 lit.a, b și c Cod penal (întrucât fapta nu există în varianta prevăzută de litera a, respectiv lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii în ceea ce privește celelalte variante), art.358 lit.d Cod penal (lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii) și art.26 rap. la art.267¹ Cod penal (întrucât fapta nu era prevăzută de legea penală la momentul săvârșirii acesteia);

- **MĂGUREANU VIRGIL**, fiul lui Ioan și Rozalia, născut la 19.03.1941, în sat Jurtelecu Hododului, comuna Hodod, județul Satu-Mare, județul Satu-Mare, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.357 alin.1 lit.a și b Cod penal (întrucât în varianta prevăzută la litera a - fapta nu există, iar în varianta prevăzută la litera b - nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii), art.358 alin.1 și 2 lit.d și alin.3 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii), art.359 Cod penal, art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii) și art.362 alin.1 Cod penal (întrucât fapta nu există);

- **CHIȚAC MIHAI**, fiul lui Gheorghe și Saveta, născut la 4.11.1928, în sat Suharău, comuna Suharău, județul Botoșani, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE** , fiul lui Constantin și Aurora, născut la 10.05.1928, în municipiul Tecuci, județul Galați, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **DOBRINOIU VASILE**, fiul lui Constantin și Dobrița, născut 1.05.1938, în oraș Breaza, județul Prahova, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **DIAMANDESCU CORNELIU**, fiul lui Ion și Maria, născut la 5.01.1938, în București, sector 8, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **PETER PETRE**, fiul lui Ion și Domnica, născut la 21.01.1952, în oraș Arad, județul Satu-Mare, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **DUMITRESCU EMIL**, fiul lui Nicolae și Vasilica, născut la 29.01.1929, în București, sector 8, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

2. încetarea urmăririi penale față de:

- **BÂTLAN DUMITRU**, fiul lui Nicolae și Eleonora, născut la 11.02.1927, în sat Cegani, comuna Bordușani, județul Ialomița, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim din Codul penal, art.360 Cod penal, art.218 Cod penal și art.175 Cod penal, întrucât a **intervenit decesul acestuia**.

- **ILIESCU ION**, fiul lui Alexandru și Maria, născut la 3.03.1930, în Oltenița, județul Călărași, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.217 alin.4, art.264 și art.26 rap. la art.267 Cod penal, întrucât a **intervenit prescripția răspunderii penale**.

- **CHIȚAC MIHAI**, fiul lui Gheorghe și Saveta, născut la 4.11.1928, în sat Suharău, comuna Suharău, județul Botoșani, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art. 175 Cod penal, întrucât a **intervenit prescripția răspunderii penale**.

- **STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE**, fiul lui Constantin și Aurora, născut la 10.05.1928, în municipiul Tecuci, județul Galați, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art. 175 Cod penal, întrucât a **intervenit prescripția răspunderii penale**.

- **DOBRINOIU VASILE**, fiul lui Constantin și Dobrița, născut la 1.05.1938, în oraș Breaza, județul Prahova, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art. 175 Cod penal, întrucât a **intervenit prescripția răspunderii penale**.

- **DIAMANDESCU CORNELIU**, fiul lui Ion și Maria, născut la 5.01.1938, în București, sector 8, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art. 175 Cod penal, întrucât a **intervenit prescripția**

răspunderii penale.

- **PETER PETRE**, fiul lui Ion și Domnica, născut la 21.01.1952, în oraș Ardud, județul Satu-Mare, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art. 175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **DUMITRESCU EMIL**, fiul lui Nicolae și Vasilica, născut la 29.01.1929, în București, sector 8, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art. 175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

3. Neînceperea urmăririi penale față de DUMITRESCU EMIL, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.182, Cod penal, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

4. Neînceperea urmăririi penale cu privire la săvârșirea în cauza de față a infracțiunilor prev. de art.174, art.175, art.180, art.181, art.182, art.189, art.192, art.193, art.194, art.197, art.208-209, art.211, art.215, art.217, art.218, art.240, art.242, art.246, art.247, art.248, art.250, art.260, art.261, art.264, art.266, art.267, art.267¹, art.268, art.272, art.274, art.275, art.279, art.288, art.289, art.290, art.291, art.321, art.322, art.323, art.324 din Codul penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale**, respectiv în cazul infracțiunii prev. de art.267¹ Cod penal, **fapta nu era incriminată la momentul săvârșirii acesteia.**

5. Neînceperea urmăririi penale cu privire la săvârșirea în cauza de față a infracțiunilor prev. de art.357 alin.1 lit.a, întrucât fapta nu există și art.357 alin.1 lit.b, c, d și e, alin.2 și 3, art.358, art.359 și art.360 Cod penal, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

Neînceperea urmăririi penale în cauza de față, cu privire la orice altă infracțiune menționată în plângerile, petițiile și memoriile aflate în dosar, prevăzute de Titlurile II, III, IV, V, VI, VII și IX din Codul penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale**

Pentru a adopta această soluție procurorul a reținut, în esență, următoarele:

La data de 18 februarie 1997 Asociația Victimelor Mineriadelor 1990-1991 din România a formulat plângere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție solicitând tragerea la răspundere

penală a persoanelor responsabile de urmările evenimentelor care au avut loc în București, în perioada 13-15 iunie 1990.

Inițial plângerea a făcut obiectul dosarului nr.315/P/1997 al Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și prin ordonanța din 23 mai 1997 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Secției Parchetelor Militare, fiind constituit dosarul nr.160/P/1997.

La același dosar au fost reunite și alte cauze care au avut ca obiect plângeri formulate împotriva unor autori necunoscuți pentru săvârșirea infracțiunilor de furt, tâlhărie, loviri și alte violențe.

Prin rezoluția din 16 septembrie 1998 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția Parchetelor Militare a dispus disjungerea dosarului nr.160/P/1997 în patru cauze înregistrate sub nr.74/P/1998, nr.75/P/1998, nr.76/P/1998 și nr.77/P/1998.

Dosarul nr.77/P/1998, având ca obiect cercetările privind moartea suspectă a 60 de persoane, care ar fi fost îngropate la cimitirul Străulești II, a fost conexat la 8 ianuarie 2001, la dosarul nr.75/P/1998, care a avut ca obiect, atât cercetarea împrejurărilor în care au fost întocmite fictiv pontajele de prezență în perioada 14-19 iunie 1990 pentru minerii care s-au deplasat la București în intervalul amintit, cât și investigarea împrejurărilor în care s-au desfășurat evenimentele din 13-15 iunie 1990 în București și a rolului pe care l-au avut reprezentanții autorităților statului referitor la aceste evenimente, ce au dus la vătămarea corporală și decesul unor persoane.

La data de 19 decembrie 2007, invocând decizia Curții Constituționale nr.610/2007, Secția Parchetelor Militare a dispus disjungerea cauzei nr.75/P/2008, iar în ce privește dosarul nou format, nr.222/P/2007, s-a dispus declinarea competenței de efectuare a cercetărilor în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică, cu privire la faptele învinuiților care nu aveau calitatea de militari, urmând ca Secția Parchetelor Militare să continue cercetările față de învinuiții care aveau această calitate.

Ulterior, la 27 februarie 2008, rezoluția de disjungere a dosarului nr. 75/P/1998 a fost infirmată, astfel că acest dosar, în integralitatea lui, a fost trimis Secției de urmărire penală și criminalistică, deoarece în speță subzistau cazurile de indivizibilitate prevăzute de art. 35 alin. 2 din Codul penal.

Cauza a fost înregistrată la Secția de urmărire penală și criminalistică sub nr.175/P/2008.

Prin ordonanța cu același număr din 26 mai 2008 s-a dispus declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Direcției de

Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, fiind invocate criteriile de competență materială, deoarece în speță erau investigate și infracțiuni contra siguranței statului.

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a soluționat cauza la 10 martie 2009, când, prin ordonanța nr.266/D/P/2008 a dispus scoaterea de sub urmărire penală față de DUMITRESCU EMIL, CHIȚAC MIHAI, MATEȘOI ADRIAN, DIAMANDESCU CORNELIU, COSTEA PETRU DAN, ATOMULESEI VASILE, SULTĂNEL GHEORGHE, NĂDEJDE ALEXANDRU, IRIMESCU CONSTANTIN, COSTINAȘ BENONI GHEORGHE, CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE, MIHĂILĂ GHEORGHE, BONDOR TITU, TEMELESCU VIOREL, CIOCAN NICOLAE, STANCA NICOLAE, MICLĂUȘ NICOLAE, DOROFTEI PETRU, MATEIȘ CORNEL, SIMION IORDACHE, DIHORO VALENTIN, BORISLAVSCHI DIMITRIU, LOIȘ DORIN, DRELLA MATEI, KLEIBEL WILHEM, BRAIȚ PETRU, BACS ȘTEFAN, BURLEC PLĂIEȘ CORNEL și NAPĂR ION, pentru comiterea infracțiunii prev. de art.162 alin.2 din Codul penal.

Prin aceeași ordonanță s-a dispus și scoaterea de sub urmărire penală față de ION ILIESCU pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.162, art.163 și art.168¹ din Codul penal, încetarea urmăririi penale față de AVRAMESCU OVIDIU, MUNTEANU OCTAVIAN și BÎTLAN DUMITRU pentru comiterea infracțiunii prev. de art.162 alin.2 din Codul penal și neînceperea urmăririi penale față de ANGHEL NECULAI, STOICA EMIL și alți făptuitori, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.162 alin.2 din Codul penal.

De asemenea, prin ordonanța nr. 266/D/P/2008, din 10 martie 2009, s-a dispus disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a cercetărilor în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, privind comiterea infracțiunilor prev. de art.357, art.358, art.359, art.360 din Codul penal și a altor infracțiuni pentru care Secția Parchetelor Militare a dispus începerea urmăririi penale la 9 iunie 2005, 12 iunie 2006 și 28 mai 2007.

Cauza disjunsă a fost reînregistrată în evidențele Secției de urmărire penală și criminalistică sub nr.175/P/2008.

Dosarul a fost soluționat la data de 17 iunie 2009, când, prin rezoluția nr. 175/P/2008, s-au dispus următoarele soluții: scoaterea de sub urmărire penală față de ION ILIESCU pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 356, art. 357 lit. a, b și c, art. 358 alin.2 lit.d din Codul penal (deoarece nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni) și art. 26 rap. la art. 267¹ din Codul penal (întrucât această infracțiune nu era prevăzută de legea penală la momentul săvârșirii ei), VIRGIL MĂGUREANU, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.

357 alin.1 lit.a, art.362 alin.1 din Codul penal (întrucât faptele nu există), art. 357 alin.1, alin.2 lit.d și alin.3, art.359, art.360 din Codul penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni), MIHAI CHIȚAC , pentru comiterea infracțiunilor prev.de art.358 alin.2 lit.d și alin.4 și art.360 din Codul penal (nefiind întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni), VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.de art.358 alin.2 lit.d și alin.4 și art.360 din Codul penal (deoarece nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni), VASILE DOBRINOIU, CORNELIU DIAMANDESCU, PETRE PETER și EMIL DUMITRESCU, pentru săvârșirea infracțiunilor prev.de art.358 alin.2 lit.d și alin.4 și art.360 din Codul penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor).

De asemenea, prin rezoluția nr.175/P/2008, din 17 iunie 2009, s-a dispus și încetarea urmăririi penale față de BĂTLAN DUMITRU, pentru comiterea infracțiunilor prev.de art.358 alin.2 lit.d și alin.4, art.360, art.218 și art.175 din Codul penal (întrucât a intervenit decesul învinuitului), ION ILIESCU, pentru comiterea infracțiunilor prev.de art.217 alin.4, art.264, art.26 rap.la art.267 din Codul penal (deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale), MIHAI CHIȚAC, VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, VASILE DOBRINOIU, CORNELIU DIAMANDESCU, PETRE PETER și EMIL DUMITRESCU pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 218 și art. 175 din Codul penal (deoarece s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale), precum și neînceperea urmăririi penale față de EMIL DUMITRESCU, pentru comiterea infracțiunii prev. de art. 182 din Codul penal (întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale). În același timp, procurorii au dispus în cauză și neînceperea urmăririi penale pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 174, art. 175, art. 180, art. 181, art. 182, art.192, art. 193, art. 194, art. 197, art. 208 - art. 209, art. 211, art. 215, art. 217, art.218, art. 240, art. 242, art.246, art.247, art. 248, art. 250, art.260, art.261, art.264, art. 266, art. 267, art. 268, art. 272, art. 274, art.275, art. 279, art. 288, art. 289, art. 290, art. 291, art. 321, art.322, art.323 și art. 324 din Codul penal, deoarece s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, pentru comiterea infracțiunii prev. de art. 267¹ din Codul penal, deoarece fapta nu era încriminată la momentul săvârșirii ei, a infracțiunilor prev. de art. 357 alin.1 lit. a din Codul penal (întrucât fapta nu există) și de art. 357 alin.1 lit. b, c, d, e, alin.2 și alin.3, art. 358, art. 359 și art. 360 din. Codul penal, deoarece nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestora, fiind dispusă neînceperea urmăririi penale și pentru celelalte infracțiuni sesizate prin plângerile și memoriile depuse la dosar, deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale.

În cuprinsul rezoluției nr. 175/P/2008, din 17 iunie 2009, cu privire la situația de fapt a cauzei, s-au reținut următoarele: în perioada 22 aprilie - 13 iunie 1990, Piața Universității din București a fost ocupată de către persoane care protestau împotriva autorităților statului de la acea vreme și care își exprimau opțiunile și revendicările politice; după alegerile electorale din data de 20 mai 1990, majoritatea organizațiilor civice și studențești, care participaseră anterior la proteste, s-au retras din Piața Universității, astfel că în această zonă au mai rămas să demonstreze circa 260 de persoane, care aveau corturi amplasate în fața teatrului Național și care blocau circulația în Piață; în zilele de 11 și 12 iunie 1990, președintele României, membri ai Guvernului și ai Parlamentului au hotărât să fie întreprinse măsuri pentru evacuarea persoanelor care blocaseră zona Pieței Universității, cu scopul redării acesteia liberei circulații, întrucât acțiunea de protest, prin apariția unor vânzători ambulanți, cerșetori, etc. a avut ca rezultat perturbarea activității instituțiilor din zonă și a vieții normale celor care locuiau acolo; s-a arătat că în ziua de 11 iunie, ora 16⁰⁰, a avut loc o ședință condusă de președintele ION ILIESCU și premierul PETRE ROMAN, la care au mai participat vicepremierul GELU VOICAN VOICULESCU, ministrul de interne MIHAI CHIȚAC, șeful Inspectoratului General al Poliției CORNELIU DIAMANDESCU, ministrul apărării naționale VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, șeful Marelui Stat Major al Armatei VASILE IONEL, șeful Serviciului Român de Informații VIRGII MĂGUREANU, primarul general al capitalei DAN PREDESCU, procurorul general al României GHEORGHE ROBU, prim vicepreședintele Frontului Salvării Naționale NICOLAE S. DUMITRU ș.a., discuțiile având ca obiect întocmirea unui plan de acțiuni în vederea eliberării Pieței Universității; în ziua de 12 iunie 1990, MIHAI CHIȚAC a prezentat premierului PETRE ROMAN un plan de acțiune, pe care acesta din urmă l-a aprobat, iar în seara aceleiași zile, postul național de televiziune a difuzat un comunicat din partea Procuraturii Generale, prin care se cerea Guvernului să ia măsuri pentru redarea în circulație a Pieței Universității; în dimineața zilei de 13 iunie 1990, ora 4.00, au fost demarate de către forțele de ordine, 300 de militari și 100 subofițeri de poliție acțiunile de deblocare a Pieței Universității, fiind ridicate baricadele și materialele amplasate pe stradă și fiind efectuate acțiuni de deratizare; astfel au fost reținute, la ora 7,00, 263 de persoane, care au fost

conduse la arestul Brigăzii de Poliție Transporturi București și la sediul UM 0575 Măgurele, aceste persoane fiind eliberate, cu acordul procurorului general, în aceeași zi, în jurul orelor 17³⁰ -18²²; după ce Piața Universității a fost eliberată, în jurul orei 11⁰⁰, în această zonă au apărut grupuri de persoane turbulente care au aruncat cu obiecte contondente în barajele formate din militari și au incendiat o autodubă a poliției; în același timp, în Piață și-au făcut apariția și câteva sute de muncitori de la Întreprinderea de Mașini Grele București, care își manifestau sprijinul pentru puterea politică rezultată în urma alegerilor din 20 mai 1990, în timp ce pe străzile din apropierea Pieței Universității s-au format grupuri masive de civili, care au acționat cu deosebită agresivitate, forțând cordoanele formate din polițiști și militari aruncând în aceștia cu obiecte contondente și incendiind mai multe autovehicule din barajele de blocare a manifestanților, dar și unele autovehicule aflate în fața Muzeului de Istorie și în Piața Universității, pompierii fiind împiedicați de către protestatari să stingă incendiile; în jurul orei 17⁰⁰, echipele formate din polițiști și militari s-au retras din Piața Universității, fiind copleșiți numeric de către manifestanții violenți; în continuare, aceștia din urmă s-au deplasat spre sediile Televiziunii Române, Poliția Capitalei, Serviciului Român de Informații și Ministerului de Interne; astfel, prin acțiunile lor violente, manifestanții au devastat și incendiat, în clădirea Poliției Capitalei, mai multe birouri, centrala telefonică și dispeceratul, au sustras 112 arme, 340 de cartușe, uniforme, documente de uz intern și au eliberat din arest 84 de deținuți dedrept comun; în același timp, alți manifestanți au atacat sediul Serviciului Român de Informații, au incendiat parterul clădirii și tunelul de transmisiuni și au sustras documente; începând cu ora 18³⁰, manifestanții au exercitat acțiuni de violență și asupra Ministerului de Interne, incendiind biroul de informații și studioul cinematografic de la parterul clădirii; pentru a-i împiedica pe agresori să pătrundă în interiorul ministerului cu aprobarea ministrului de interne, forțele de ordine au executat foc cu armamentul din dotare în plafoanele holurilor de la intrarea în clădire, fiind împușcați mortal, datorită unor proiectile care au ricoșat, MOCANU VELICU și LEPADATU MITRIȚĂ, o altă victimă, SPÎNU ION, suferind, în același mod, o plagă împușcată în zona cotului; în jurul orei 24⁰⁰, cadre ale Ministerului de Interne și ale Ministerului Apărării Naționale au depresurat sediul celui dintâi minister; în

continuare, manifestanții s-au retras spre magazinele Delta Dunării și Romarta, zonă în care au aruncat cu sticle incendiare asupra tancurilor aparținând Ministerului Apărării Naționale și asupra unui detașament de parașutiști din cadrul UM 01847 Buzău; în aceste condiții militarii au executat foc în plan vertical, fiind împușcate, prin ricoșeu mai multe persoane: PÎRVULESCU DAN GABRIEL, PRODANZUC GABRIEL MIRCEA, IANCU CĂTĂLIN, HERLO IOAN, DRUMEA DRAGOȘ și DUNCĂ GHEORGHIȚĂ, ultimii doi decedând; acțiunea de depresurare a grupurilor de turbulenți din zona centrală a capitalei s-a încheiat în dimineața zilei de 14 iunie 1990, în jurul orei 5³⁰; tot în după amiaza zilei de 13 iunie 1990, grupuri de manifestanți au pătruns în blocul turn al Televiziunii Române, militarii și polițiștii care apărau acest obiectiv fiind loviți cu obiecte contondente și sticle incendiare; agresorii au fost evacuați complet din clădirea Televiziunii în jurul orei 1⁰⁰, din cuprinsul raportului nr. 2448/1990 al Ministerului de Interne, a reieșit că incidentele din ziua de 13 iunie 1990 și din noaptea de 13/14 iunie 1990 s-au soldat cu rănirea a 79 de persoane din rândul forțelor de ordine; s-a mai reținut în cuprinsul rezoluției nr. 175/P/2008 din 17 iunie 2009 că în dimineața zilei de 14 iunie 1990 au sosit în București grupuri de mineri din zonele carbonifere din Valea Jiului, Comănești, Motru, etc, dar și muncitorii din Brașov și din alte județe, aceștia fiind organizați și conduși de liderii lor sindicali; în jurul orei 6³⁰, președintele României de la acea dată, ION ILIESCU, a ținut un discurs în Piața Victoriei, împrejurare în care i-a îndemnat pe muncitori să conlucreze cu forțele de ordine pentru restabilirea stării de normalitate în Piața Universității și în celelalte zone ale capitalei; au fost constituite echipe mixte, formate din polițiști și muncitori, care au procedat la identificarea celor care manifestaseră anterior cu violență, ocazie cu care au avut loc acțiuni, soldate cu brutalizarea nu numai a manifestanților din ziua precedentă, ci și a altor locuitori ai capitalei, care nu aveau legătură cu acțiunile de protest; în acest context, au fost ridicate 1021 de persoane, dintre care, în urma cercetărilor efectuate la acea dată de către procurori, au fost arestate preventiv 182 de persoane, 88 au fost sancționate contravențional, 36 de minori au fost internați în centrul de primire, alte 706 persoane fiind puse în libertate după verificări; procurorii au mai arătat că, acțiunile minerilor din zilele de 14 și 15 iunie 1990, s-au desfășurat în cooperare cu forțele de ordine ale statului, grupurile de

mineri fiind coordonate de persoane civile care acționau în numele și cu acordul conducerii de stat, aceste acțiuni având drept consecință nu numai vătămarea persoanelor reținute în vederea efectuării de verificări, dar și distrugerea unor bunuri aflate la sediile Universității București, Institutului de Arhitectură, la sediile unor formațiuni politice și asociații civile, ori la locuințele unor membri ai partidelor politice; în cuprinsul rezoluției nr. 175/P/2008, din 17 iunie 2009, a fost invocat comunicatul Ministerului Sănătății din 15 iunie 1990, din conținutul căruia a rezultat că în urma evenimentelor din 13 - 15 iunie 1990, s-au înregistrat 467 de prezentări de cazuri, 112 internări și 5 decese, dintre care unul nu a avut legătură cu evenimentele respective; cu privire la persoanele reținute de către forțele de ordine, pentru verificări, s-a arătat că în ziua de 14 iunie 1990, din ordinul ministrului de interne, VASILE DOBRINOIU, comandantul Școlii de ofițeri de la Băneasa, a asigurat cazarea unui număr de 425 de persoane dintre cele aduse de către mineri și lucrătorii de poliție; din declarațiile acestor persoane a reieșit că, pe perioada celor trei zile cât au fost reținute în incinta Școlii de ofițeri, li s-a acordat asistență medicală, fiind exercitate asupra lor violențe de intensitate redusă; ulterior perioadei de reținere, manifestanții au fost eliberați, iar o parte au fost transferați la secțiile de poliție, deoarece se constatare că săvârșiseră infracțiuni de distrugere și tulburare a liniștii publice; procurorii au precizat și că alți 574 de manifestanți au fost reținuți și conduși la sediul UM 0575 București - Măgurele, în intervalul 14 -15 iunie 1990, asupra acestora fiind exercitate violențe excesive de către polițiști și mineri, din declarațiile unor martori reieșind că manifestanții au fost cazați în condiții improprii, că nu li s-au acordat îngrijiri medicale decât cu întârziere și empiric, și că au fost deposezați de bunuri, prin violență, persoanele reținute la sediul UM 0575 au fost eliberate începând cu data de 17 iunie 1990, pe măsură ce erau audiate de către organele de urmărire penală, o parte fiind transferate la sediile secțiilor de poliție din București; în motivarea rezoluției nr. 175/P/2008 din 17 iunie 2009, procurorii au arătat că manifestanții reținuți în condițiile mai sus arătate, au fost brutalizați cu ocazia depistării acestora, fie pe stradă, fie în sediile instituțiilor în care pătrunseseră, fiind astfel ținuti sub pază, fie în subsolul Televiziunii Române, al Guvernului sau al Ministerului de Interne, acțiunile minerilor neavând nici o justificare legală sau morală; în legătură cu autorii infracțiunilor de violență, procurorii au reținut că, în

cursul celor 19 ani în care au fost efectuate cercetări de către parchetele civile sau militare, nu s-a putut stabili identitatea agresorilor pentru fiecare caz în parte, după cum, din actele de la dosar nu s-a probat că, în timpul prezenței în București a minerilor, ca o consecință a acțiunilor acestora, ar fi rezultat persoane decedate.

În ceea ce privește infracțiunile care au făcut obiectul cercetărilor în cauză, procurorii au constatat următoarele aspecte:

1. Infracțiunea prev. de art. 356 din Codul penal - propaganda pentru război a reținut că nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni în sarcini învinuitului ION ILIESCU, deoarece nu subzistă latura subiectivă a acestei infracțiuni întrucât învinuitul, prin cele patru discursuri pe care le-a ținut în zilele de 13, 14 și 11 iunie 1990, nu a urmărit declanșarea unor conflicte de orice natură, ci a cerut minerilor să elimine excesele și actele sângeroase și să conlucreze cu forțele de ordine în acțiunile ce vizau paza Pieței Universității și redarea acesteia circulației, urmărindu-se practic, reinstaurarea normalității.

2. Infracțiunea prev. de art. 357 alin.1 lit.a și b din Codul penal - genocidul prin uciderea membrilor colectivității sau grupului, vătămarea integrității fizice sau mintale a membrilor colectivității sau grupului și supunerea colectivității ori grupului la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugerea fizică - s-a precizat că din punctul de vedere al laturii obiective și subiective nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni, deoarece manifestanții din zilele de 13 - 14 iunie 1990 nu pot fi caracterizați ca făcând parte dintr-o colectivitate de sine stătătoare din punct de vedere geografic, istoric și social sau dintr-un grup național, rasial sau religios, iar situația premisă a infracțiunii de genocid nu există; în condițiile în care împrejurările în care s-a produs decesul victimelor LEPADATU MITRIȚA, MOCANU VELICU VALENTIN, DUNCA GHEORGHITĂ și DRUMEA DRAGOȘ au fost investigate, în ceea ce îl privește pe ION ILIESCU, în dosarul nr. 1122/P/2007 al Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în speță, cercetările au vizat decesul unor persoane, aproximativ 100, în timpul evenimentelor din 13 - 14 iunie 1990, care ar fi fost îngropate în cimitirul Străulești II București; pentru verificarea acestui aspect, organele de urmărire penală au efectuat exhumări, prin sondaj, fiind întocmite și expertize medico - legale care au concluzionat că decesul s-a datorat

unor afecțiuni precum infarctul miocardic și hipertensiunea arterială, nefiind constatate leziuni traumatice; martorii audiați în cauză au înfirmat înhumarea, ulterior datei de 15 iunie 1990, a unui număr mare de cadavre cu identități necunoscute, toate înhumările realizându-se în baza unor acte medicale înscrise în registrele unităților medicale emitente și ale cimitirului; în cazul persoanelor reținute pentru cercetări la Școala de Ofițeri de la Băneasa și la UM 0575, s-a arătat că precaritatea condițiilor în care au fost cazate nu a avut la baza intenția de a le supune unor suferințe, ci lipsa de organizare a autorităților, care au fost luate prin surprindere evoluția evenimentelor; de asemenea, s-a precizat că, din probele administrate, nu s-a putut stabili cert că învinuitul ION ILIESCU a prevăzut și urmărit, prin acțiunile minerilor distrugerea unei colectivități; referitor la învinuitul VIRGIL MĂGUREANU s-a consemnat că în cauză nu se poate reține vreo formă de participare la săvârșirea de către mineri a unor acțiuni violente care să se circumscrie infracțiunii de genocid.

3. Infracțiunea prev. de art. 358 alin.1, alin.2 lit. d și alin.3 din Codul penal – tratamente neomenoase prin dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal, perturbarea, mutilarea sau exterminarea răniților ori bolnavilor, a membrilor personalului civil sanitar sau al Crucii Roșii ori al organizațiilor asimilate acesteia, a naufragiaților, a prizonierilor de război și a oricărei alte persoane căzute sub puterea adversarului - s-a precizat că pentru existența acestei infracțiuni lipsește situația premisă prevăzută de lege (război, rupere de relații între state, incursiunile unei bande pe teritoriul țării) și că din probele administrate nu a rezultat vreo formă de participare a învinuitului ION ILIESCU la comiterea infracțiunii de tratamente neomenoase, determinat de faptul că în ziua de 13 iunie 1990 a aprobat intervenția forțelor de ordine în capitală; cât îl privește pe învinuitul VIRGIL MĂGUREANU, s-a arătat că nici în sarcina acestuia nu se poate reține comiterea infracțiunii de tratamente neomenoase, nerezultând vreo participare a acestuia la agresiunile minerilor din zilele de 14 și 15 iunie 1990.

4. Infracțiunile prevăzute de art. 359 alin.3 și de art. 360 din Codul penal – distrugerea în întregime sau în parte, ori însușirea sub orice formă, nejustificată de vreo necesitate militară și săvârșită în proporții mari a unor bunuri, respectiv distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale (monumente sau construcții care au o valoare artistică,

istorică sau arheologică, muzee, mari biblioteci, arhive de valoare unică științifică, opere de artă, manuscrise, cărți de valoare, colecții științifice sau colecții importante de cărți, de arhive, ori de reproduceri ale bunurilor menționate) – referitor la aceste fapte s-a arătat că nu există situația premisă prevăzută de lege, și pe timpul de război.

5. Infracțiunea prev. de art. 26 rap. la art. 267¹ din Codul penal - complicitatea la infracțiunea de tortură - procurorii au reținut că la data comiterii faptelor, acestea nu erau incriminate ca infracțiune, prevederile art. 267¹ fiind introduse în Codul penal prin Legea nr.20 din 10 octombrie 1990.

6. Infracțiunile prev. de art. 180, art. 181, art. 182, art. 250, art.267 , art. 189, art.218, art.174 , art.175 , art.192, art. 193, art. 194, art. 197, art. 208, art. 288, art.289 , art. 290, art. 291, art. 211 și art. 215 din Codul penal - infracțiuni săvârșite în timpul evenimentelor din zilele de 13 -15 iunie 1990 - pentru aceste fapte s-a împlinii termenul de prescripție a răspunderii penale, procurorii arătând că, pe baza cercetărilor efectuate, nu s-a putut stabili identitatea autorilor infracțiunilor.

La data de 25.08.2009, prin rezoluția nr.7335/3341/II/2/2009 a Parchetului de lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică s-a dispus admiterea plângerii formulată de numitul DOBRINOIU VASILE, infirmarea parțială a soluției dispusă față de acesta în dosarul nr.175/P/2008 și scoaterea de sub urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 alin.2 lit.d și alin .4, art.360, art.218 și art.175 din Codul penal.

Pentru a se dispune astfel, a fost reținută inexistența faptelor, deoarece, pe de o parte, nu sunt realizate cumulativ elementele prevăzute de lege pentru existența infracțiunilor prev. de art.358 alin.2 lit.d, alin.4 și art.360 din Codul penal, referitor la situația premisă (timpul de război), subiectul activ și pasiv, elementul material și urmarea produsă, iar, pe de altă parte, activitatea desfășurată de învinuitul VASILE DOBRINOIU, aceea de a asigura cazarea la sediul Școlii de Ofițeri de la Băneasa a unor persoane reținute de forțele de ordine în vederea cercetării și stabilirii participației acestora la acțiunile de violență împotriva unor instituții ale statului, nu se circumscrie elementelor constitutive ale infracțiunilor indicate.

Aceleași argumente subzistă și în raport de infracțiunile prevăzute de art.218 și art.175 din Codul penal, neputând fi reținută în sarcina învinuitului DOBRINOIU VASILE săvârșirea vreunei acțiuni sau vreo omisiune care să fi avut ca rezultat distrugerea unor bunuri sau decesul unor persoane, în contextul evenimentelor și tulburărilor sociale, al actelor de violență din intervalul 13-14 iunie 1990.

Prin rezoluția nr.7301/3419/11/2/2009, din 03.09.2009, a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică au fost respinse, ca neîntemeiate, plângerile formulate de Asociația Victimelor Mineriadelor 1990-1991 din România, ENE VIOREL, CHIREA I. CONSTANTIN, NEGRU VASILE, Asociația 21 Decembrie 1989 împotriva soluției adoptate, la 17.06.2009, în dosarul nr.175/P/2008.

Examinând din oficiu soluția, prin aceeași rezoluție, s-a dispus:

1. Infirmarea parțială a rezoluției nr.175/P/2008, din 17.06.2009, în ceea ce privește soluțiile de scoatere de sub urmărire penală pentru comiterea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, adoptate față de ION ILIESCU, VIRGIL MĂGUREANU, MIHAI CHIȚAC, VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, CORNEL DIAMANDESCU, PETRE PETER și EMIL DUMITRESCU (deoarece temeiul juridic al acestor soluții, art. 10 lit. d din Codul de procedură penală, este nelegal), precum și încetarea urmăririi penale pentru comiterea infracțiunilor de omor calificat, adoptat față de MIHAI CHIȚAC, VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, CORNEL DIAMANDESCU, PETRE PETER și EMIL DUMITRESCU (întrucât temeiul juridic al acestor soluții, art. 10 lit. g din Cod procedură penală, este nelegal), în cauză fiind aplicabile cu privire la infracțiunile susmenționate prevederile art. 10 lit.a din Codii procedură penala.

2. Scoaterea de sub urmărire penală, întrucât faptele nu există, față de:

- ION ILIESCU, pentru comiterea infracțiunilor prev. de art. 356, art. 357 alin.1 lit.b și art. 358 alin.2 lit. d din Codul penal;

-VIRGIL MĂGUREANU, pentru comiterea infracțiunilor prev.de art.357 alin.1 lit.b, art. 358 alin.1 și 2 lit. d și alin.3, art. 359 și art. 360 din Codul penal.

-MIHAI CHIȚAC, VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU - CORNELIU DIAMANDESCU, PETRE PETER și EMIL DUMITRESCU,

pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 358 alin.2 lit. d și alin.4, art.360 și art. 175 din Codul penal.

3. Menținerea celorlalte soluții adoptate în dispozitivul rezoluției nr.175/P/2008 17.06.2009.

În acest sens, s-a avut în vedere faptul că împrejurările în care decedat MOCANU VELICU VALENTIN, LEPĂDATU MITRIȚĂ, DRUMEA DRAGOȘ, DUNCA GHEORGHIȚĂ, în timpul evenimentelor din după amiaza zilei de 13 iunie 1990 și din noaptea de 13/14 iunie 1990, sunt investigate în dosarul nr. 676/P/2008 al Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție , cauză care nu a fost soluționată până în prezent.

În ceea ce privește decesul altor persoane în timpul acțiunilor violente din data de 13 -15 iunie 1990, cercetările efectuate în timp, în dosarul nr. 175/P/2008, au stabilit că alte victime decedate în acele împrejurări nu există.

Faptele care au format obiectul cercetărilor în speță au vizat exercitarea de violențe fizice, reținerea și cercetarea abuzivă a unor persoane, distrugerea de bunuri, falsificarea unor înscrisuri, fapte care au fost încadrate juridic, atât în prevederilor dispozițiilor din Codul penal care reglementează infracțiunile contra păcii și omenirii (art. 356 - art.360), cât și în prevederile dispozițiilor din același cod care reglementează infracțiunile contra persoanei (art.175, art.180 - art.182), contra libertății persoanei (art.189), contra patrimoniului (art. 208, art.211, art.217, art.218), precum și infracțiunile care aduc atingere unor activități de interes public sau altor activități reglementate de lege (art. 250, art.267).

Una și aceeași faptă care constituie elementul material al unei infracțiuni nu poate constitui, în același timp, elementul material și al altei infracțiuni, organele judiciare având obligația de a stabili o corectă calificare juridică a faptelor cercetate, pentru a se evita confuzia și dubla încadrare juridică a aceluiași fapt.

Astfel, acțiunile îndreptate împotriva persoanei sau împotriva unor bunuri nu pot constitui, în același timp, atât infracțiuni contra păcii și omenirii (al căror obiect material constă fie în corpul persoanei, ca în cazul genocidului sau al tratamentelor neomenoase, fie în bunul asupra căruia se exercită acțiunea incriminată, ca și în cazul distrugerii unor obiective și însușirea unor bunuri, distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale), cât și infracțiuni de omor, lovire și alte violențe, vătămare corporală, distrugere.

Ținând seama de persoanele învinuiților și făptuitorilor cercetați în cauză, de funcțiile deținute de către aceștia și activitățile pe care le-au desfășurat în intervalul 13-15 iunie 1990, dar ținând seama și de condițiile sociale și istorice în care au avut loc manifestațiile, protestele și actele de violență săvârșite în capitală, în ceea ce privește infracțiunile contra păcii și omenirii, sunt incidente dispozițiile art.10 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât aceste infracțiuni nu există în materialitatea lor, deoarece faptele investigate nu se circumscriu obiectului juridic, obiectul material, subiecților locului și timpului săvârșirii, elementului material, situației premisă, elementului subiectiv și urmării imediate produse. Astfel:

- nu poate fi reținută existența infracțiunii de propagandă pentru război, deoarece în speță nu au fost săvârșire activități prin care în mod public să fi fost propovăduit războiul, să se fi făcut apologia acestuia, ori să fi fost răspândite teorii sau concluzii care să justifice războiul sau agresiunea, după cum nu au fost răspândite știri tendențioase sau inventate de natură să servească dezlănțuirii unui război. Potrivit art. 153 din Codul penal, noțiunea de „timp de război” este definită ca reprezentând intervalul de timp de la data declanșării mobilizării sau de la începerea operațiilor de război până la data trecerii armatei la starea de pace. Prin prisma acestui text de lege, nu se poate susține că, în intervalul 13 - 15 iunie 1990, România s-a aflat în timp de război;

- cât privește infracțiunea de genocid, aceasta nu poate exista fără preexistenta unei colectivități umane sau unei grupări naționale, etnice, rasiale ori religioase cu privire la care sunt comise acțiuni care vizează uciderea membrilor colectivității sau grupurilor, vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a membrilor acestora, ori supunerea lor la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugerea lor fizică. Persoanele care au participat la evenimentele din perioada 13 -15 iunie 1990, fie manifestanți, fie reprezentanți ai forțelor de ordine, care au fost deopotrivă victime ale agresiunilor, nu se circumscriu noțiunilor de colectivitate umană, ori grupare națională, etnică, rasială ori religioasă, neputându-se discuta despre exercitarea de violențe asupra unor astfel de grupări, ci asupra unor persoane luate în individualitatea lor;

- în legătură cu infracțiunea de tratamente neomenoase, subiect pasiv al acesteia îl reprezintă răniții, bolnavii, membrii personalului civil sanitar sau al Crucii Roșii, ori al organizațiilor asimilate acesteia,

naufrația, prizonierii de război și orice alte persoane căzute sub puterea adversarului. Astfel, două categorii de persoane pot fi subiect pasiv al infracțiunii de tratamente neomenești, fie persoanele civile care datorită oricărei împrejurări au căzut sub puterea adversarului (prin ocuparea teritoriului, o incursiune pe acel teritoriu, un naufragiu, o detunare de avion etc), fie persoanele care aparținând forțelor armate au căzut în puterea inamicului. Cu privire la situația premisă a infracțiunii de tratamente neomenești, această faptă nu poate fi săvârșită fără existența în prealabil a unei situații de conflict în sfera căreia persoanele se află unele față de altele ca adversari, situația de conflict putând fi reprezentată de război, ruperea de relații între state, incursiunea de bande pe teritoriul țării. Referitor la evenimentele din 13 - 15 iunie 1990, nu s-ar putea susține că participanții la acestea aveau calitatea de adversari în sensul legii penale și că România se afla în situație de război;

- referitor la infracțiunile de distrugere a unor obiective și însușire a unor bunuri, respectiv distrugere, jefuire sau însușire a unor valori culturale, legiuitorul a incriminat distrugerea unor clădiri sau nave destinate a servi ca spitale, ori a mijloacelor ce servesc la transportul răniților, bolnavilor, materialelor sanitare aparținând Crucii Roșii sau organizațiilor asimilate acestora, împrejurare nejustificată de o necesitate militară, în proporții mari, ori distrugerea mijloacelor și materialelor destinate pentru ajutorul sau îngrijirea răniților sau bolnavilor căzuți în puterea adversarului, precum și distrugerea, jefuirea sau însușirea, fără necesitate militară, a unor valori culturale, monumente, construcții cu valoare artistică, istorică și arheologică, muzeele, marile biblioteci, operele de artă, înscrisurile, arhivele de valoare istorică sau științifică, colecțiile importante de cărți, de arhive ori de reproduceri ale bunurilor enumerate și oricare alte valori culturale ale popoarelor. Deși în textele de la art. 359 și art. 360 din Codul penal nu se prevede că faptele se săvârșesc în timp de război, totuși, condiția stării de război rezultă implicit din expresiile „fără necesitate militară” și „teritoriile aflate sub ocupație militară”. Cum România nu era în intervalul 15 iunie 1990 aflată sub ocupație militară și cum la dosar nu există dovada unor acțiuni sau omisiuni care să vizeze faptele mai sus descrise, infracțiunile prev. de art. 359 și art. 360 din Codul penal, nu există.

Față de cele mai sus arătate, nefiind vorba în speță despre comiterea unor acțiuni/omisiuni care să vizeze propaganda pentru război, genocidul, tratamentele neomenoase, distrugerea unor obiecte și însușirea unor valori culturale, așa cum sunt definite aceste infracțiuni în Codul penal, s-a constatat că nelegal s-a dispus soluția de scoatere de sub urmărire penală pentru aceste infracțiuni în temeiul art. 10 lit.d din Codul de procedură penală, întrucât în cauză infracțiunile contra păcii și omenirii nu există, fiind incidente prevederile art. 10 lit.a din Codul de procedură penală.

Toate celelalte fapte comise în intervalul 13 -15 iunie 1990 împotriva persoanei și împotriva unor bunuri se circumscriu, astfel, conținutului constitutiv al infracțiunilor prevăzute în partea specială a Codului penal (titlul II și titlul III) pentru care procurorii au reținut, în mod corect, că s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

În ceea ce privește infracțiunea de omor calificat, s-a apreciat că, în mod nelegal, s-au adoptat soluții de încetare a urmăririi penale în baza art. 10 lit. g din Codul de procedură penală, deoarece a intervenit prescripția, câtă vreme, din conținutul actelor de la dosar a rezultat că, în afara celor 4 victime, a căror moarte violentă este cercetată în altă cauză (dosarul nr. 676/P/2009 al Secției de urmărire penală și criminalistică), nu există alte persoane decedate în timpul evenimentelor din 13 - 15 iunie 1990. Prin urmare, temeiul juridic corect al soluțiilor de netrimitere în judecată este cel prevăzut de art. 10 lit. a din Codul de procedură penală.

Cu privire la infracțiunile de distrugere a unor bunuri și vătămare corporală s-a constatat că s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

Petentul ROȘCA IOAN, prin plângerea formulată, critică soluția adoptată în cauză, arătând că el a solicitat în plângerea inițială „cercetarea modului în care conducerea FSN a reprimat în 1990 pe cei care au cerut epurarea instituțiilor statului și judecarea autorilor genocidului comunist”.

Împotriva rezoluției procurorului, a formulat plângere petiționarul Roșca Ioan considerând-o netemeinică și nelegală.

Prin rezoluția nr.1251/II/2/2011 din 20.05.2011 dată de procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului

de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție , s-a dispus, respingerea plângerii ca neîntemeiată.

Se reține că soluția adoptată de procuror este temeinică, neputând fi pusă în discuție legalitatea hotărârii adoptate de reprezentanții autorităților statului cu privire la necesitatea evacuării din Piața Universității a persoanelor care împiedicau folosința normală a acestei zone, recurgându-se la ajutorul forțelor de ordine.

De asemenea, dispozițiile date de reprezentanții autorităților statului în legătură cu necesitatea intervenției forțelor de ordine pentru protejarea instituțiilor publice, nu pot fi apreciate ca nelegale, neexistând legătură de cauzalitate cu acțiunile violente ale manifestanților și forțelor de ordine care au intervenit în perioada 13-15 iunie 1990.

Împotriva rezoluției nr.170/P/2008 din 17.06.2009, petiționarul Roșca Ioan a formulat plângere în condițiile prev.de art.278¹ Cod procedură penală, la instanța competentă, cauza formând obiectul dosarului nr.5170/1/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție .

Verificând rezoluția atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul nr.175/P/2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția de urmărire penală și criminalistică, conform art.278¹ alin.7 Cod procedură penală, Înalta Curte constată că plângerea formulată de petiționarul Roșca Ioan este nefondată.

Ca o garanție a respectării legalității în procesul penal, legiuitorul a prevăzut posibilitatea ca orice persoană nemulțumită de soluțiile de urmărire penală dispuse de procuror, să facă plângere împotriva acestora.

Accesul liber la justiție este reglementat de legiuitor, iar cel nemulțumit de soluția dată de procuror se poate adresa judecătorului de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

Potrivit dispozițiilor art.200 Cod procedură penală, urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Pentru realizarea obiectului urmăririi penale, legea procesual penală a determinat precis și coerent regulile de desfășurare a acestei faze a procesului penal.

Astfel, organul competent efectuează acte premergătoare și de urmărire penală, în succesiunea determinată de lege iar atunci când datele infirmă existența infracțiunii devin incidente dispozițiile art.10 din Codul procedură penală, în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată, în faza de urmărire penală procurorul având plenitudine de competență.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art.278¹ alin.8 Cod procedură penală, soluțiile care pot fi dispuse de instanță, în această procedură specială, sunt limitate.

Astfel, instanța poate dispune respingerea plângerii atunci când constată că aceasta nu este întemeiată, admite plângerea, desființează rezoluția s-au ordonanța atacată și trimite cauza procurorului în vedere începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. În această ipoteză judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă; admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare.

Din analiza dispozițiilor legale enunțate rezultă că, pentru soluțiile pronunțate în art.278 alin.8 lit.b și c Cod procedură penală, este necesar, atunci când se dispune trimiterea la procuror să se indice, în concret, atât faptele ce se impun a fi lămurite cât și mijloacele de probă iar când reține cauza pentru judecare probele administrate trebuie să fie suficiente, concludente.

Din conținutul plângerii (f.1 dosar fond) precum și din înscrisurile atașate acesteia, rezultă nemulțumirea petiționarului față de soluția dată de procuror, invocându-se vicii de procedură, greșita reținere a prescripției precum și greșita reținere a lipsei elementelor constitutive ale infracțiunilor.

Criticile invocate de petiționar nu sunt însă de natură a conduce la desființarea rezoluției date de procuror.

Sub primul aspect se constată că organul de urmărire penală a efectuat cercetarea penală –legea nu stabilește sub acest aspect limitele actelor premergătoare și nici limitele actelor de cercetare penală, obligând doar autoritățile să administreze toate probele necesare stabilirii adevărului în cauză- stabilind împrejurările evenimentelor ce au avut loc în perioada aprilie-iunie 1990, fără a se putea reține probe indubitabile

care să fundamenteze un act de trimitere în judecată a persoanelor față de care, la finalul anchetei, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală.

În ceea ce privește prescripția, aceasta este o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau dacă aceasta a fost pusă în mișcare, împiedică exercitarea în continuare, a acesteia. Intervenția prescripției înlătură răspunderea penală, legiuitorul stabilind o ierarhie între cauzele de fond și cele formă care împiedică exercitarea acțiunii penale.

Sub aspectul incidenței dispozițiilor art.10 lit.d Cod procedură penală, în cuprinsul rezoluției atacate, procurorul a examinat fiecare infracțiune în parte, din probele administrate neputându-se reține fapte concrete ce ar putea fi imputate persoanelor cercetate și care să ducă la reținerea vinovăției acestora.

În fine, deși nu poate fi invocată autoritatea de lucru judecat se constată că legalitatea și temeinicia rezoluției nr.175/P/2008 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, a fost examinată anterior și prin sentința penală nr.37 din 18 ianuarie 2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală în dosarul nr.7440/1/2009, prin care s-a dispus respingerea plângerii formulată de petiționarul Negru Vasile.

Ca atare, în condițiile inexistenței unor probe pertinente ce s-ar impune a fi administrate și în condițiile în care, cele deja administrate nu permit desființarea rezoluției și menținerea cauzei pentru judecare, Înalta Curte va constata că rezoluția adoptată în cauză de procuror este legală și temeinică.

Așa fiind, în temeiul dispozițiilor art.278¹ alin.8 lit.a Cod procedură penală va respinge plângerea formulată de petiționarul Roșca Ioan împotriva rezoluției nr.175/P/2008 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică ca fiind neîntemeiată.

În temeiul art.192 alin.2 Cod procedură penală, petiționarul va fi obligat la plata cheltuielilor către stat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE :

Respinge, ca nefondată, plângerea formulată de petiționarul **Roșca Ioan** împotriva rezoluției nr. 175/P/2008 din 17.06.2008 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, pe care o menține.

Obligă petiționarul la plata sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 13 februarie 2012.

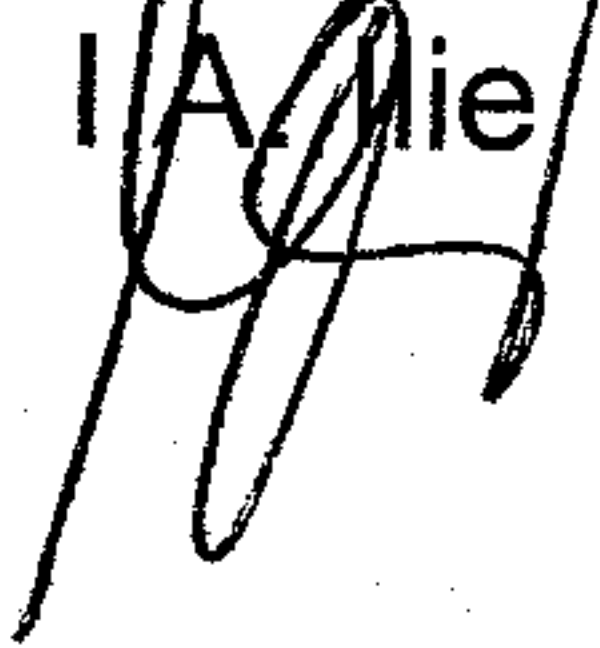
PREȘEDINTE,

R. Cosma

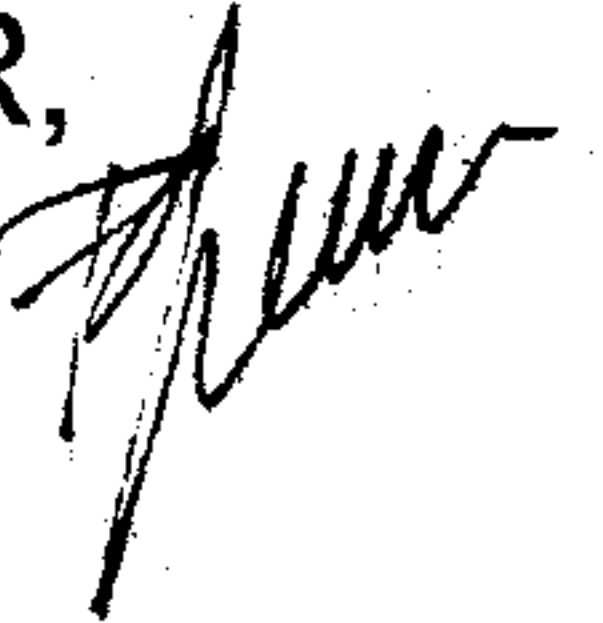
JUDECĂTOR,

I. A. Iie

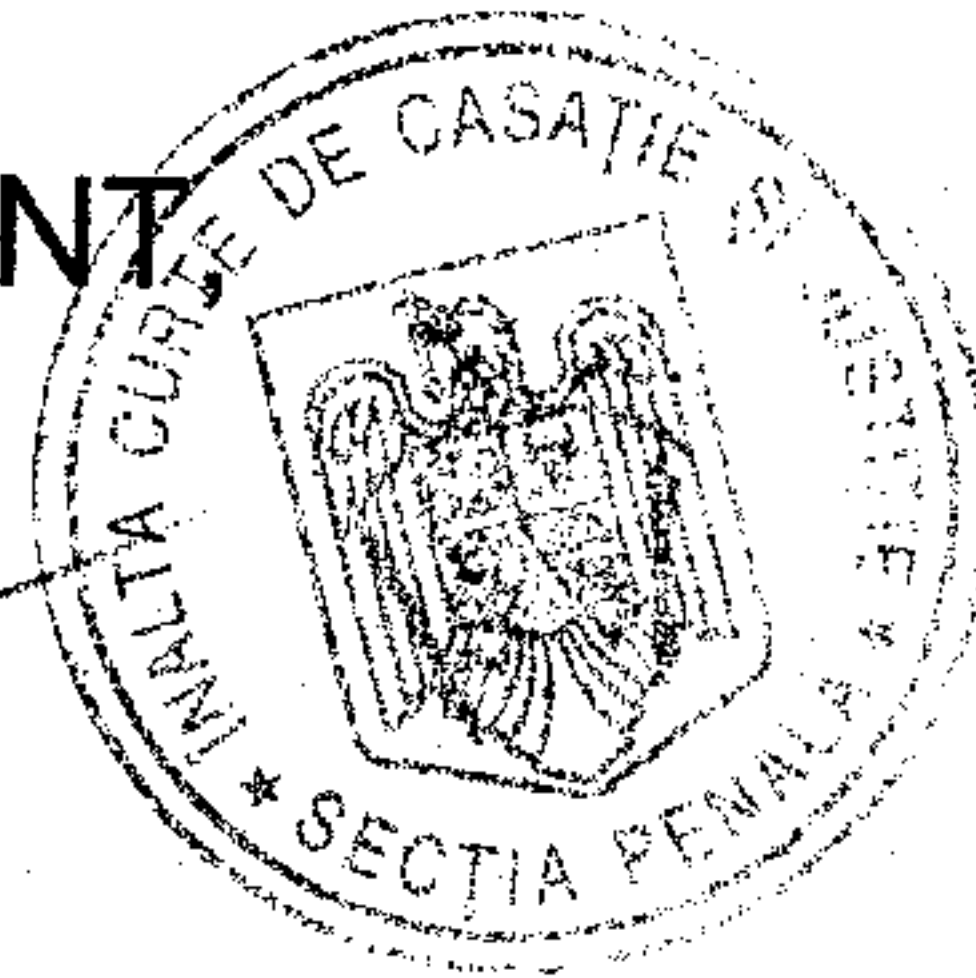
JUDECĂTOR,

F. Dragomir

MAGISTRAT ASISTENT

M. Mustăț

Red. RC

Dact. DG